

DE PLICTISIT DUMNEZEU

Cum pot părinții
și învățătorii
să învingă
apatia adolescenților

SEAN DUNN

Noua Speranță

CUPRINS

Introducere: <i>Un obicei spiritual sau o pasiune sfântă</i>	9
1. Știu totul, dar	11
2. De la superioritate la smerenie	20
3. Gata cu familiaritatea	29
4. Gata cu scuzele trecutului	39
5. Curățarea filtrelor mass-media	47
6. Smulgerea din izolare	57
7. Ajutor după cădere	66
8. Învață-i să renunțe	74
9. Gata cu fuga	81
10. Aprinderea focului pasiunii după puritate	88
11. Vindecarea și speranța sunt aproape	94
12. Insuflarea sentimentului siguranței	101
13. Încurajarea priorităților corecte	109
14. De ce își părăsesc credința?	115
Concluzia: <i>Zidim cu dorință</i>	121
Lecturi suplimentare	123

INTRODUCERE

UN OBICEI SPIRITUAL SAU O PASIUNE SFÂNTĂ

Au mai multe șanse decât toți cei care au trăit înaintea lor și, totuși, cred că totul li se cuvine și au devenit neglijenți. Tinerii care au crescut în biserică au avut parte de nenumărate învățături biblice și au participat la tot felul de tabere, conferințe sau evenimente speciale. Cântă cântece care au cuvinte periculoase despre cunoașterea personală a lui Dumnezeu, despre intimitatea cu Dumnezeu și despre slujirea lor ca mâini și picioare ale lui Cristos în lume.

Să auzim povestea lui Beth și Bryce, copiii aceleiași familii, care au relații diferite cu Dumnezeu. Beth Îl caută cu entuziasm pe Dumnezeu. Pasiunea ei era evidentă la toate întâlnirile noastre de tineret și la evenimentele organizate de biserică. Dorea să-L cunoască în mod intim pe Dumnezeu și a înțeles că timpul pe care-l investește în viața ei spirituală nu era o datorie, ci o șansă de a crește.

Bryce, pe de altă parte, era moral, dar apatic. Frecvența cu credinșioșie biserica, dar nu era prea interesat de cultivarea unei relații personale cu Dumnezeu. Nu înțelegea valoarea studierii Bibliei, a rugăciunii sau a timpului personal de părtășie cu Dumnezeu.

Beth și Bryce au auzit aceleași mesaje, au participat la aceleași tabere, au cântat aceleași cântece și au fost crescuți în aceleași condiții. Ambii sunt copii buni, dar unul dintre ei are o credință care crește permanent, în timp ce celălalt are o credință stagnantă. Unul dintre copii era îndrăzneț în mărturisirea concepțiilor de care e convins, celălalt se temea să vorbească despre lucrurile adevărate pe care le credea. Unul își cultiva o relație cu Creatorul, pe baza

iubirii, celălalt punea temelia unei credințe care îi va aduce frustrări și o viață spirituală neroditoare.

Au trecut mulți ani de când Beth și Bryce au fost în grupul de tineri de care m-am ocupat, dar tiparele comportamentale stabilite atunci au stabilit traiectoria călătoriei lor spirituale. Aceste tipare au avut o mare influență asupra vieții lor actuale de adulți. Beth este activă în biserică și umblă cu Dumnezeu. Cu toate că Bryce se consideră creștin, nu mai frecventează nicio biserică. Viața lui este caracterizată și acum de apatie.

În peste 15 ani de lucrare cu tinerii, am întâlnit mulți tineri și m-am ocupat de creșterea lor spirituală. Cu toate că au vieți diferite, ei se aseamănă fie cu Beth, fie cu Bryce în relația lor cu Dumnezeu. Viețile lor spirituale pot fi definite fie printr-o foame care îi face să caute permanent prezența lui Dumnezeu, fie printr-o apatie care naște neglijență spirituală. Fiecare domeniu al vieții lor va fi influențat de Cristos dacă vor dori din toată inima prezența Lui în viețile lor. Dar dacă apatia a ajuns să-i domine, atunci, în cel mai bun caz, progresul lor spiritual este limitat.

Pe paginile acestei cărți veți descoperi instrumentele aprinderii pasiunii tinerilor pentru Cristos. Citind-o, veți descoperi metodele prin care apatia domină viețile tinerilor și care sunt efectele plictiselii. Veți învăța cum să abordați cu eficiență problemele pe care le au tinerii în viața lor spirituală. Veti vedea că există speranțe. Veti fi inspirat în propria voastră relație cu Cristos, în timp ce vă veți strădui să-i conduceți pe tineri în viața lor spirituală.

Dumnezeu nu îi confruntă pe tineri în privința apatiei lor fără a-i ajuta să se schimbe, iar noi putem fi mâinile și picioarele lui Dumnezeu în procesul transformării lor. Vom vedea cum, prin ajutorul lui Dumnezeu, tinerii vor renunța la plictiseala lor și vor deveni creștini înflăcărați de dorința de a avea o relație apropiată cu Tatăl lor și își vor forma o concepție pozitivă despre viață.

Un pastor tânăr se pregătea să urce la amvon unde avea să predice la slujba din acel weekend. Unul dintre ușieri s-a apropiat de el și i-a șoptit ceva la ureche. Pe un ton șoptit, ca să nu fie auzit de nimeni, ușierul i-a spus pastorului că avea fermoarul de la șliț deschis. Pastorul i-a mulțumit călduros ușierului. „Bine, vă apreciez prea mult pentru a vă permite să ajungeți într-o situație jenantă“, i-a răspuns ușierul.

Pe moment această problemă jenantă a pastorului ar fi trecut neobservată, dar, dacă nu ar fi fost atenționat, situația ar fi devenit stânjenitoare pentru el. În cultura creștină se petrece un fenomen similar. Mulți tineri își trăiesc viața într-o lume dură care le cauzează probleme serioase și care îi determină nu numai să devină ineficienți în mărturia creștină, ci le produce frustrări și le slăbește credința. Simptomele (convingeri lipsite de fermitate, putere spirituală scăzută, păcate care îi domină și roade spirituale puține) sunt bine cunoscute de către conducători și de organizațiile religioase, care le abordează în speranța rezolvării acestor probleme, dar, de multe ori, cauza fenomenului este ignorată. Apatia spirituală duce la scăderea dedicării spirituale a tinerilor și este un subiect care trebuie abordat cu toată atenția.

APATIA SPIRITUALĂ: O PIESĂ CU CINCI ACTE

Cortina urma să se ridice și, în scurt timp, avea să înceapă primul act.

Fata își verifică rapid garderoba ca să fie sigură că este „adecvată“. Pe tricoul ei „creștin“ se putea citi o declarație de credință, iar brățara de la mână purta un mesaj creștin. Știa cum să vorbească și cum să zâmbească pentru a face o impresie bună. Iese cu atenție și seriozitate din mașină, își ia Biblia de pe bancheta din spate și intră în sala unde are loc întâlnirea de tineret.

Actul I. Intră în sală și începe să îi salute pe toți cei „drăguți“ trecând, însă, cât mai neobservată pe lângă cei mai puțin atractivi și populari sau pe lângă cei cu o reputație oarecum discutabilă. Îmbrățișările fac parte din rutina pe care a pregătit-o din timp, la fel ca zâmbetele și micile râsete pe care le distribuie cu atenție pentru a face impresie. În tot acest timp, însă, în mintea ei, îi judecă pe toți și critică tot ce vede.

Actul II. Începe programul de tineret. Își găsește un loc în față. Când toți încep să cânte, cântă și ea cu toată inima. Își ridică mâinile, închide ochii pentru a mima o atitudine de rugăciune. Face totul ca la carte. Între timp, mintea ei procesează rapid, sărind de la un gând la altul. Preț de câteva secunde, gândurile ei se opresc asupra unei fete care era așezată în rândul dinaintea ei, de care-i displace. Apoi gândurile i se îndreaptă înspre băiatul care se așezase lângă ea, de care îi place. Se întrebă apoi dacă liderul de tineret se uită la ea și dacă a observat cât de meditativă este și cum se închină. *Sper că este impresionat de mine*, este gândul care îi trece prin minte.

Actul III. Conducătorul de tineret începe să transmită un mesaj despre iertare și ea urmărește atentă toate pasajele în

Biblia ei, zâmbind și dând din cap în momentele pe care și le alege cu grijă, încuviințând unele cuvinte ale predicatorului. Își îmbogățește rolul jucat prin gesturi și expresii în momentele cheie, sperând că își joacă bine rolul de ascultătoare atentă.

Actul IV. După terminarea programului de tineret, se alătură unui grup de tineri și de conducători ai lucrării de tineret și merg împreună la un suc. Acolo aude pe câțiva tineri bârfind pe alții și intervine imediat punând capăt bârfei, citând versetele adecvate subiectului. Mai târziu vorbește cu conducătorul de tineret și îi spune că a fost „foarte mișcată“ de mesajul lui.

Actul V. Ajunsă acasă, intră în camera ei, își pune Biblia la locul ei pe etajeră, unde va rămâne neatinsă timp de o săptămână, până la următorul program. Deschide televizorul. Schimbă mai multe canale, amuzându-se și comentând de una singură de modul în care se bârfesc personajele și de murdăriile pe care le făceau, iar, înainte de a-și pune capul pe pernă, privește la poza prietenului ei, aflată pe noptiera de lângă pat. Pentru prima oară în această seară zâmbetul îi pălește în timp ce un gând îi străbate mintea: *Sper ca nimeni să nu afle ce facem. Aș muri de rușine dacă s-ar afla.* Se culcă fără să rostească o rugăciune, nici măcar una de formă.

Cu certitudine, are nevoie de odihnă. Mâine spectacolul va rîncepe și nu este ușor să joci rolul ei.

DE LA APATIE LA FOAMEA AUTENTICĂ

Spre nemulțumirea lui Dumnezeu, creștem o generație de tineri care cunosc multe despre El, dar care nu-L cunosc pe El suficient de bine. Acești tineri pot recita versete biblice și îi pot impresiona pe cei din jurul lor cu imaginea lor de creștini, dar, dacă vor continua să-L țină pe Dumnezeu la distanță, vor ajunge:

- slabi
- timizi
- meschini
- să se creadă neprihăniți
- antagoniști
- frustrați
- obsedați de sine
- aroganți
- neinteresati
- indisciplinați
- nedemni de încredere
- imprevizibili
- instabili

Creștini de pe întregul glob sunt chinuți de apatie. Această influență tăcută ne împiedică să ne îndreptăm cu toată hotărârea și promptitudinea spre Cel care tânjește să aibă o relație strânsă cu noi. Apatia produce o stare de adormire a simțurilor spirituale și șoptește minciuni, făcând ca oamenii infectați de ea să se creadă în siguranță în starea lor. Este ușa prin care intră păcatul și iese credința.

Lipsiți de dorința profundă de a avea o relație strânsă cu Dumnezeu, tinerii pe care-i iubim vor ajunge, cu siguranță, să trăiască mulțumiți de starea lor spirituală jalnică, complăcându-se într-o viață tristă. Totuși, cu ajutorul lui Dumnezeu, noi, părinții, învățătorii și conducătorii religioși îi putem ajuta pe tineri să-și dezvolte o foame permanentă pentru Dumnezeu. Putem să le stimulăm

pasiunea spirituală și să le aducem aminte de dragostea dintâi. O foame autentică după Dumnezeu îi va ajuta pe tineri să devină:

- pasionați
- ucenici ai lui Cristos
- fermi în convingeri
- îndrăzneți
- stabili
- plini de motivații sfinte
- dornici să învețe
- impulsionați de o inimă largă pentru Dumnezeu și pentru oameni
- dornici de a sluji societatea și Împărăția lui Dumnezeu.

SĂ ÎI DUCEM PE TINERI LA APA VIE

Credința unui tânăr va fi stabilă numai dacă învață cine este Dumnezeu și dacă se îndrăgostește de El. Deși niciun om nu poate crea experiențe cu Dumnezeu care să-i conducă pe tineri spre o relație apropiată cu El, totuși, putem face destule lucruri pentru a-i încuraja în această direcție.

Primul pas este să ne rugăm pentru discernământ și să-i ajutăm să îndeparteze măștile pe care le poartă. Este imperativ să vedem ce se petrece dincolo de fațada frumoasă pe care o afișează. Când ne dăm seama că tinerii poartă măști pentru a-și ascunde adevărata stare spirituală, avem obligația să-i confruntăm cu dragoste. Trebuie să îi iubim atât de mult încât să nu ignorăm această problemă. Atunci când tinerii sunt convinși de dragostea și grija pe care le-o purtăm, îi putem ajuta să renunțe la superficialitate și să aleagă să trăiască o credință autentică.

De asemenea, trebuie să îi ajutăm pe tineri să aibă tot timpul ochii îndreptați spre Cer. Ca ființe umane, dorința noastră este să știm că suntem folositori. Cu toate că tinerii au nevoie de călăuzirea unor conducători buni, de multe ori ne asumăm o responsabilitate prea mare pentru noi ca să fim siguri că ei vor dobândi o cunoaștere personală a lui Dumnezeu. Dorim ca ei să adopte orbește concepțiile noastre despre Dumnezeu. Dorim să preia automat din cunoștințele noastre despre Dumnezeu, dar ideal ar fi ca noi să-i ajutăm ca să își formeze o cunoaștere personală solidă despre Dumnezeu. Datoria noastră este să-i învățăm să gândească singuri, ca să poată alege perspectiva lui Dumnezeu ca temelie a concepțiilor lor despre lume și viață și Cuvântul lui Dumnezeu ca regulă de viață. Dumnezeu afirmă în Scriptură că noi, în

Avem obligația să-i ajutăm pe tineri să-L vadă pe Dumnezeu în plinătatea ființei Sale.

calitate de creștini, putem cunoaște voia lui Dumnezeu (vezi Fapte, 22:14; Romani, 12:2). El dorește să-L căutăm când avem nevoie de călăuzire. A-i convinge pe tineri că Dumnezeu dorește în mod real să împărtășească direct inimilor lor planurile și dorințele Lui pentru ei este o misiune dificilă, dar necesară.

Îi putem învăța pe tineri să-L vadă pe Dumnezeu așa cum este și să se îndrăgostească de El. Este posibil să le prezentăm imagini atrăgătoare despre bunătatea, harul și dragostea lui Dumnezeu. Avem obligația să-i ajutăm să înțeleagă că Dumnezeu dorește cu multă pasiune o relație personală cu ei. Trebuie să le arătăm că pot experimenta prezența, mângâierile Lui și puterea Sa. Dacă Îl vor vedea pe Dumnezeu în toată plinătatea ființei Sale, vor fi captivați de această realitate.

POVESTEA VIEȚII LUI STEVE

Steve era nerăbdător să înceapă studiile la colegiul biblic la care intrase, plecând de la presupunerea că va întâlni acolo o comunitate creștină, că va avea parte de cele mai bune cursuri creștine, iar climatul spiritual din campus îl va ajuta să-și accelereze creșterea spirituală și îl va apropia mai mult de Cristos.

Presunerile lui Steve s-au dovedit, însă, eronate. Experiențele lui de la colegiu nu l-au dus în mod automat la o relație mai strânsă cu Dumnezeu, dimpotrivă, apatia a început să-i pătrundă în suflet. Culcatul la ore „mici“, trezitul la ore matinale, au răpit timpul pe care Steve îl acorda lui Dumnezeu. După trecerea a numai câtorva săptămâni, viața spirituală a lui Steve a devenit aridă. Nu se mai putea ruga și nu mai avea disciplina necesară pentru a îndepărta barierele care îi blocau viața spirituală.

A fost momentul în care Steve l-a întâlnit pe Rob la terenul de baschet. Au început să joace meciuri maraton unu la unu. Prietenia dintre ei a început pe terenul de sport și a continuat și în afara lui îndreptându-se către aspecte spirituale. Deoarece Rob era mai matur ca vârstă și mult mai spiritual, a văzut în Steve pe cineva cu potențial de care putea să se ocupe. Rob a început să-l invite pe Steve la rugăciune. Dimineața devreme, de mai multe ori pe săptămână, Rob îl lua pe Steve de la cămin și stăteau în mașina lui Rob, unde se rugau, în timp ce muzica de închinare de pe casetă se derula.

Deși Steve nu realiza ce se întâmplă, vedea în Rob pe cineva care se bucură că se poate hrăni la masa lui Dumnezeu. Rob îl iubea pe Dumnezeu și căuta cu asiduitate prezența Lui. În loc să audă doar despre ce înseamnă foamea după Dumnezeu, Steve experimenta cu Rob căutarea personală a lui Dumnezeu. A văzut

în Rob un om a cărui inimă era atât de plină de bunătate, căruia îi plăcea închinarea autentică și care tânjea să fie cât mai aproape de Dumnezeu. Pentru Rob, căutarea lui Dumnezeu era mai mult decât o disciplină spirituală, iar timpul petrecut cu Dumnezeu era considerat o ocazie extraordinară de a sta într-o mai mare intimitate cu Cristos.

Aproape pe neobservate, se efectua un transfer de viață de la Rob la Steve. Steve semăna tot mai mult cu Rob. Devenea tot mai dornic să petreacă timp cu Dumnezeu, îi plăcea să se închine înaintea Lui și dorea să se roage tot mai des.

Primul an de colegiu s-a dovedit plin de experiențe remarcabile și de creștere extraordinară, dar Steve știa că starea lui nu se datora cursurilor creștine, serviciilor de capelă sau comunității. De asemenea, nu atribuia dezvoltarea lui spirituală pastorului, profesorilor sau colegilor lui. Dacă l-ai putea chestiona, îți va răspunde că dezvoltarea lui spirituală a început în mod semnificativ în momentul în care un creștin mai matur s-a ocupat de el și a reprezentat pentru el un model al foamei după prezența lui Dumnezeu.

Când Steve a început anul al doilea de studiu la colegiu, Rob nu mai era acolo, dar acest lucru nu a constituit un impediment pentru creșterea spirituală a lui Steve. El Îl căuta cu aceeași pasiune pe Dumnezeu. Datorită încurajărilor și a modelului lui Rob, Steve și-a format obiceiul de a se întâlni frecvent cu Dumnezeu și de a duce o viață de apropiere de Creatorul său. Exemplul lui Rob l-a ajutat să înceapă procesul, dar plăcerea și descoperirile rezultate din timpul personal cu Dumnezeu l-au ajutat să-l continue și să-l dezvolte.

SCOPUL FINAL

Scopul final pentru oricare familie și pentru toate lucrările de tineret trebuie să fie atragerea tinerilor spre o viață de intimitate cu Dumnezeu. În loc să-și trăiască viața de credință prin părinții și prin conducătorii lor, este imperativ ca ei să-și dezvolte foamea spirituală care îi va determina să-L caute pe Dumnezeu și în momentele când nu au pe nimeni aproape de ei. Dacă înfometează după Dumnezeu, se vor dezvolta spiritual. Fără să simtă această foame, ei doar supraviețuiesc.

Când au intrat în sală, pe fața lor se citea sfidarea. Au ocupat loc în rândul din spate și au „pozat“. Poziția și expresiile lor faciale arătau fără urmă de dubiu că nu erau deloc încântați de încă un serviciu de capelă.

Deși nu tuturor tinerilor prezenți în sală li se potrivea această descriere, grupul menționat mai sus este reprezentativ pentru mulți tineri creștini. În loc ca să se pregătească într-un mod adecvat pentru viața spirituală și să fie deciziși să exercite o influență pozitivă în jurul lor, tinerii din această școală creștină erau plictisiți, apatici și pentru ei credința nu însemna mare lucru. Serviciile de capelă le inspirau teamă și dispreț pentru că nu doreau să se confrunte cu principiile biblice prezentate și, de aceea, se trudeau să le ignore. Această școală creștină avea probleme grave iar studenții care o frecventau erau afectați de o influență negativă subtilă.

Problema era că tinerii deveniseră atât de familiari cu credința, încât credeau că ea vine de la sine. Știau multe despre biserică, despre creștinism și despre Dumnezeu, dar de cele mai multe ori nu simțeau prezența reală a lui Dumnezeu și nu vedeau dovezile lucrărilor Lui în jurul lor.

CUM ACȚIONEAZĂ FAMILIARITATEA

Unul dintre mentorii mei spirituali a făcut recent o afirmație care se aplică în cazul de față: „Familiaritatea fură sentimentul măreției.“ Deși ar trebui să devenim tot mai uimiți de măreția lui Cristos pe măsură ce învățăm tot mai mult despre El, de cele mai multe ori lucrurile se petrec invers. În loc să-L iubim tot mai mult pe Cristos, să devenim tot mai uimiți de Persoana și de lucrările Lui și tot mai conștienți că avem posibilitatea extraordinară să ne apropiem de El, cei mai mulți dintre noi Îl considerăm pe Isus o realitate normală a vieților noastre. Permitted plictiseli să pătrundă în experiențele credinței noastre și să ne învețe că viața din belșug promisă de Cristos vine de la sine.

Mulți tineri sunt morali, vorbesc curajos despre credința lor și frecventează cu loialitate serviciile bisericii, dar toate acestea vor păli în timp dacă nu își vor schimba modul în care se apropie de Dumnezeu. Când familiaritatea îi transformă în creștini apatici pe creștinii pasionați de Cristos, pericolul pânđește la ușă. Caracteristicile care îi definesc pe creștinii apatici sunt dăunătoare atât pentru ei, cât și pentru cei din jurul lor.

Aroganță și lipsă de respect. Tinerii care au devenit prea familiari cu Dumnezeu sunt convinși că volumul lor de cunoștințe spirituale și moștenirea bisericească îi face superiori altora. Sunt sfidători, mereu puși pe harță și agresivi. Nu respectă autoritatea pentru că sunt convinși că se situează deasupra ei.

Am văzut cum acționează familiaritatea în timp ce eram student la un colegiu creștin. Studenții care ar fi trebuit să știe că supunerea față de autoritate aduce binecuvântări încercau permanent să depășească limitele stabilite și produceau tensiune între ceilalți studenți și administratorii școlii. Chiar și soțiile și glumele

lor erau marcate de opoziție și provocări. De exemplu, la pozele de sfârșit de an s-au decis să încalce toate regulile stabilite pentru dormitoarele băieților. S-au pozat cu tricouri care făceau reclamă la alcool, țineau în mână aparate „ilegale“ în campus, obiecte furate sau semne rutiere, cu țigări în gură și strecurau fete în dormitoare pentru a se poza cu ele. Aceste infracțiuni erau comise într-un spirit de batjocură care transmitea următorul mesaj: „Nu aveți nicio autoritate asupra mea!“

Acești studenți proveneau din familii bune și majoritatea erau conducători în grupurile lor de colegi, dar câțiva ani de familiarizare cu administratorii școlii i-au făcut să-și piardă respectul față de ei. Este motivul pentru care nu au stat pe gânduri când a fost vorba să le provoace autoritatea. Pe lângă faptul că încălcau în mod regulat orice reguli, actele lor de nesupunere erau comise cu mândrie și în văzul tuturor pentru a-i influența și pe alții. Când conducătorii școlii au refuzat să includă aceste poze în albumul de sfârșit de an, tinerii nu au acceptat decizia lor. Au multiplicat pozele pe care și-au pus autografele și le-au distribuit în tot campusul.

Cu toate că acești studenți pretindeau că și-au dăruit viețile lui Dumnezeu, ascultarea lor era una selectivă. Știau foarte bine ce spune Biblia despre supunerea lor față de părinți și de autorități, dar ignorau aceste principii și se certau cu toți cei care aveau drept de autoritate asupra lor.

Standarde duble. Acești tineri sunt caracterizați și de ipocrizie. Ei sunt în stare să răspundă la întrebări și pot câștiga dezbateri pe anumite teme, dar nu doresc să aplice în propriile lor vieți principiile pe care le știu așa de bine. Ei sunt primii care-i arată cu degetul pe cei care nu se ridică la înălțimea mandatului pe care l-au primit de la Dumnezeu, dar nu-și recunosc propriile slăbiciuni.

Deoarece familiaritatea lor le-a furat sentimentul de admirație față de Dumnezeu, ei evaluează critic viețile celorlalți, dar sunt foarte toleranți față de ei înșiși. În privința problemelor personale, ei aplică superficial poruncile lui Dumnezeu. Sunt indulgenți cu starea lor păcătoasă atâta timp cât păcatele lor nu sunt expuse sau nu sunt considerate „șocante“ în cercurile creștine. Ei se mulțumesc doar cu faptul că știu și vorbesc despre ceea ce este bine chiar dacă viețile lor nu se conformează acestor standarde.

CUM SE REZOLVĂ PROBLEMA FAMILIARITĂȚII

Într-un grup de părinți, una dintre mame le-a dăruit speranță celor care erau frustrați de comportamentul adolescenților lor. Mărturia ei a pornit cu descrierea fiului ei aflat la mijlocul anilor

**Cere-I lui
Dumnezeu să
îndepărteze
familiaritatea lor
și să o înlocuiască
cu un nou
sentiment de
venerație
față de El.**

adolescenței. Băiatul a crescut în biserică și știa toate răspunsurile corecte (de fapt, câștigase două concursuri de cunoștințe biblice), dar trăia într-un mod egoist și nu aplica adevărurile pe care le putea prezenta cu atâta încredere în sine. Femeia a spus grupului că, la un moment dat, a ajuns la capătul răbdării în privința comportamentului lui. Atunci a ajuns la concluzia că nu mai putea face nimic decât să-și încredințeze copilul Domnului și să-I ceară să lucreze El în viața lui.

După mai puțin de un an băiatul ei i-a spus că vrea să participe la o conferință creștină (și aceasta doar pentru că mergeau și

prieteniei lui) și acolo s-a întâlnit într-un mod personal cu Dumnezeu și s-a întors un om schimbat. În loc să studieze Scriptura doar pentru a ști răspunsurile corecte, a început să o citească cu o foarte mare atenție și cu mult interes. Spiritul lui critic se manifesta tot mai rar, iar mama lui a observat că a început să se roage pentru persoanele care făceau parte din viața lui. În loc să adopte o atitudine de superioritate față de cei care comiteau păcate evidente, a început să simtă o povară să se roage pentru ei și să se angajeze în discuții cu ei.

Având o credință formată numai prin observarea unei minuni evidente, femeia le-a spus celorlalți părinți: „Nu renunțați. Știu că situația voastră poate părea disperată, dar Dumnezeu va interveni. El îi iubește pe copiii voștri mai mult decât îi iubiți voi și nu îi va lăsa să rătăcească pentru totdeauna.“

Fii rugativ. Rugăciunea este instrumentul care înmoaie și cele mai dure inimi și încălzește spiritele cele mai reci. Ea slăbește lanțurile care îi robesc pe oameni, iar unii dintre acești tineri se află într-o mare robie. Dacă dorim să vedem cum tinerii își pot învinge sentimentul de familiaritate față de Dumnezeu și cum își pot dezvolta o relație vie cu El, vom începe să ne rugăm. Trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să intervină pentru că știm că, fără ajutorul Lui, nu se va realiza nimic pozitiv. Așezați acest subiect pe primul loc în lista voastră de rugăciune.

O rugăciune pe care o putem folosi în acest scop este o adaptare a rugăciunii lui Pavel din Efeseni, 1:16-19: „Doamne, îți mulțumesc pentru Tracy. Dumnezeule, te rog să îi dai un duh de înțelepciune și de pricepere ca să te cunoască mai bine pe Tine. Mă rog ca ochii inimii ei să fie luminați pentru ca să știe care este speranța la care ai chemat-o, bogățiile pe care le-ai pus la dispoziția ei și puterea Ta inegalabilă care poate fi a ei.“ Încredințea-i pe

tineri în mâna Domnului prin rugăciune și ai încredere deoarece Dumnezeu este capabil să păstreze ceea ce i-ai încredințat (2 Timotei, 1:12).

Fii direct. În interacțiunile tale cu tinerii, abordarea ta trebuie să fie directă. Tinerii care au fost atinși de boala plictiselii nu reacționează la discuții superficiale sau generale. Atunci când începi să îi „citești“ pe tineri (nu uita să-I ceri lui Dumnezeu o înțelepciune foarte mare pentru a face acest lucru) și vezi că suferă de apatie, împărtășește cu ei deschis și curajos ceea ce crezi. Poate că vor reacționa pozitiv sau nu (este o bătălie spirituală, așadar nu există formule simple sau rezolvări rapide), dar reacțiile lor față de abordarea ta directă vor fi mult mai bune decât în cazul în care te-ai învârti la nesfârșit în jurul problemei.

Când am stat de vorbă cu un tânăr, Peter, am avut sentimentul că zâmbetul lui spiritual era doar o față în spatele căreia se ascundea. Pe plan social se descurca bine, dar instinctul îmi spunea că era uscat din punct de vedere spiritual. Când l-am întrebat care era starea lui spirituală, s-a grăbit să răspundă: „Excelentă!“, dar mi-am dat seama că nu era sută la sută sincer, deoarece a presupus că eu așteptam un răspuns mai bun decât era capabil să dea cu sinceritate. „Ești sigur?“, l-am întrebat în timp ce îl priveam cu îngrijorare. Când și-a dat seama că intuiseam frământările lui interioare, și-a deschis sufletul față de mine și împreună am început să lucrăm la revitalizarea credinței lui. Pentru că am fost direct, l-am făcut pe Peter să înțeleagă că îmi dau seama de luptele lui și că doream în mod sincer să-l ajut. Dacă abordarea mea ar fi fost mai ezitantă, poate că niciodată nu ar fi fost suficient de sincer cu mine.

Fii blând. Tinerii vor reacționa mai bine dacă le vei vorbi direct, cu încredere și cu convingere. Totuși, forța pe care o manifesti trebuie

să fie însoțită de multă grijă în tonul vocii tale, în poziția ta din timpul discuției și în expresiile faciale. Străduiește-te să îndulcești aspectele aspre ale personalității și ale modului tău de comunicare pentru ca să nu le transmiți tinerilor un sentiment de dezamăgire și mesajul tău să nu sune dur. Decide să vorbești cu blândețe. Tonul plăcut și liniștit transmite blândețe și bunătate. Blândețea, împreună cu abordarea directă, îi va face pe tineri să se simtă în siguranță în prezența ta și, astfel, să fie dispuși să discute cu tine problemele reale din viețile lor.

Fii concentrat asupra problemei — și răbdător. Tinerii care au ajuns prea familiari cu Dumnezeu au tendința de a evita discutarea aspectelor importante, cum ar fi timpul lor personal de părtășie cu Dumnezeu și ceea ce așteaptă Dumnezeu de la ei. În locul unei discuții oneste, care ar putea scoate în evidență realitatea problemelor și a lipsurilor din viețile lor spirituale, ei preferă discuțiile legate de aspectele exterioare (de exemplu, să discuțați despre ipocrizia din biserică). Nu te lăsa păcălit și atras în dezbateri pe probleme care nu sunt esențiale pentru ei. Dacă dorești să-i împingi pe tineri spre Dumnezeu, atunci trebuie să rămâi concentrat asupra aspectelor esențiale ale vieții lor spirituale și asupra nevoii lor după Dumnezeu (vezi Psalmul 107:9; Matei, 5:6; 6:33).

**Dacă vrei să-i
împingi spre
Dumnezeu,
trebuie să scoți
în evidență
nevoia lor
după El.**

După o întâlnire de tineret, o tânără pe care o chema Lisa a venit la mine și a dorit să discutăm despre unele comentarii pe care le-am făcut despre un muzician pe care ea îl respecta foarte mult. Considera că opiniile mele despre muzician erau prea critice. I-am spus

că nu aveam niciun sentiment negativ față de muzicianul respectiv, dar că mă rugam ca el să-l întâlnească pe Cristos în mod real și să aibă un scop mai înalt în viață decât să compună și să cânte pentru propria lui reputație. Realizând că nu pot domoli frustrarea Lisei, i-am cerut în mod sincer iertare pentru orice atitudine greșită venită din partea mea. Apoi am încercat să îndrept conversația spre propria ei persoană. „Lisa, cum este relația ta personală cu Cristos?” Nu a vrut să deviem de la primul subiect de discuție. A dorit să continuăm să vorbim despre muzician. Oricât de mult m-am străduit să dau o dimensiune personală discuției noastre, ea a refuzat să mi se alătore. Frustrat, am încheiat discuția, știind că există un timp pentru orice lucru.

După ce Lisa a plecat, m-am rugat lui Dumnezeu ca să o ajute să-și poată deschide sufletul pentru a putea discuta despre credința ei. Cu toate că doresc ca fiecare discuție pe care o am cu tinerii să se încheie cu decizia lor de a-și dezvolta relația cu Dumnezeu, de multe ori vindecarea și reabilitarea apar doar la momentul potrivit. Totuși, știu că putem fi siguri că Dumnezeu Își va face partea Lui, dacă și noi ne facem partea noastră.

Fii autentic. Deoarece mulți tineri nu au încredere în cei care îi conduc, este imperativ că acorzi o importanță deosebită vizibilității iubirii lui Dumnezeu și a trăirii autentice pentru El. Tinerii au văzut destule exemple de ipocrizie în trecut și nu au niciun pic de respect pentru cei nesinceri. Totuși, dacă își dau seama că tu crezi în ceea ce spui și trăiești conform cuvintelor tale, le vei câștiga respectul și poți exercita o influență asupra vieților lor tinere. Nu te teme să le spui cu încredere ceea ce crezi. Tinerii caută nu numai în ce să creadă, ci și în *cine* să creadă.

Fii pozitiv. Tinerii care au devenit prea familiari cu Dumnezeu au pierdut din vedere relația pe care o pot avea cu El. Ei nu se

schimbă pentru că „așa trebuie“, ci numai dacă înțeleg care sunt beneficiile acestei relații. Așadar, să le spunem cât se poate de des ce poate aduce o relație apropiată cu Dumnezeu în moduri care să îi atragă și să-i captiveze. Nu te poți mulțumi doar să le vorbești despre relația cu Dumnezeu, ci este necesar să te străduiești să îi faci să o înțeleagă bine, să o dorească și să o experimenteze.

Într-o tabără am relatat următoarea întâmplare:

M-am întors acasă pe la miezul nopții dintr-o călătorie lungă. Toți din casă dormeau. A doua zi dimineață m-am trezit înaintea tuturor și, cu toate că așteptam cu nerăbdare să discut cu soția mea și să-mi îmbrățișez copiii, m-am furișat încet pe scări ca să nu trezesc pe nimeni. După ce am luat ziarele, m-am așezat în fotoliul meu preferat ca să citesc. Câteva minute mai târziu, am auzit un zgomot și am văzut-o pe hol pe fiica mea de patru ani care se uita la mine cu un zâmbet dulce pe față. Nu a fost nevoie să folosească cuvinte pentru a-mi spune că era fericită că m-am întors acasă. Pur și simplu, știam. După câteva clipe, s-a îndreptat spre mine și s-a suit pe genunchii mei. S-a întins confortabil punându-și capul pe pieptul meu. Inima mea de tată era topită de fericire. Am lăsat deoparte ziarul și am îmbrățișat-o. Câteva minute am rămas tăcuți. Nu era nevoie de cuvinte. Era suficient să ne bucurăm de compania celuiilalt.

După ce am încheiat, a venit la mine o femeie tânără și mi-a spus: „Îmi doresc ca Dumnezeu să mă țină în brațele Sale în acest fel.“ Tinerii care au acceptat o credință formalistă în locul unei relații vii cu Dumnezeu vor începe să-și compare viețile cu imaginile pe care le prezinți și vor dori o intimitate mai mare cu

Dumnezeu. Știi că ai reușit atunci când tinerii îți vor spune: „Și eu vreau să-L cunosc pe Dumnezeu în acest fel.“

INIMI SCHIMBATE

Inimi reci și împietrite pot fi găsite în toate bisericile. De multe ori se întâmplă ca timpul petrecut în mediile creștine să adoarmă simțurile spirituale ale tinerilor în loc să le aprindă pasiunea pentru Cristos. Acest lucru are loc atunci când familiaritatea ia locul foamei spirituale și când rutina credinței fură prospețimea și viața din relația cu Dumnezeu. Un număr foarte mare de tineri au căzut în capcana iluziei că totul este bine, însă somnul lor devine tot mai adânc.

Este obligatoriu ca ei să se transforme. Nu putem fi mulțumiți de faptul că sunt „copii buni“. Trebuie să ne străduim să îi ajutăm să-L iubească plini de pasiune pe Domnul lor. Este singurul remediu al familiarității. Chiar și inimile cele mai împietrite și mai reci pot fi transformate cu ajutorul lui Dumnezeu.